

18. prosince

Jer 23,5–8

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“ Proto hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy se nebude již říkat: „Živ je Hospodin, který vyvedl Izraelovy syny z egyptské země,“ ale „Živ je Hospodin, který vyvedl a přivedl plémě Izraelova domu ze severní země a ze všech zemí, kam jsem je vyhnal, aby zase bydleli ve své zemi.“

Mt 1,18–24

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než začali spolu žít, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii.

„Otec“ je slovem, které znají všichni, slovem univerzálním. Označuje základní vztah, jehož realita je stará jako dějiny člověka. Nicméně v dnešní době se mluví o „společnosti bez otců“. Jinými slovy, zejména v západní kultuře jako by postava otce symbolicky absentovala, zmizela, byla odstraněna. Nejprve to bylo vnímáno jako nějaké osvobození: osvobození od otce-pána, od otce

reprezentujícího zákon ukládaný zvnějšku, otce, který cenzuruje štěstí svých dětí a překáží emancipaci a autonomii mladých. V minulosti někdy v některých domovech vládlo autoritářství, v některých případech svévole, když rodiče zacházeli se svými dětmi jako s otroky a nerespektovali osobní požadavky jejich růstu a otcové jim nepomáhali nastoupit cestu svobody a přijmout vlastní odpovědnost, aby mohli vytvářet budoucnost svou i celé společnosti. Není to snadné vychovávat dítě ve svobodě.

Takový postoj zajisté není dobrý, avšak často dochází k přechodu z jedné krajnosti do druhé. Zdá se, že problémem našich dnů již není dotěrná přítomnost otců, ale spíše jejich absence, jejich nezvěstnost. Otcové jsou někdy tak soustředěni sami na sebe, na svoji práci a někdy na svoje vlastní individuální vztahy, že zapomínají i na rodinu. A nechávají maličké a děti samotné. Ještě jako biskup Buenos Aires jsem si všiml, že dnešní děti se někdy cítí jako sirotci, a často jsem se tatínků ptal, zda si hrají se svými dětmi, zda mají odvahu a lásku ztrácet čas s dětmi. Odpověď byla ve většině případů ošklivá: „Já přece nemohu, mám tolik práce...“ Takovému vyrůstajícímu dítěti otec chyběl, nehrál si s ním, neztrácel s ním čas.

Papež František – generální audience 28. 1. 2015

Spolu s ní [Marií] ve Svaté Rodině z Nazareta vystupuje postava svatého Josefa. On pečoval o Marii a Ježíše, chránil je svou prací a velkorysou přítomností a ubránil je před násilím nespravedlivých, když je vzal do Egypta. Evangelium jej představuje jako spravedlivého, pracovitého a silného muže. Z jeho osobnosti však vyzařuje i velká něha, která nenáleží slabým, ale těm, kdo jsou doopravdy silní a pozorní ke skutečnosti, kterou mají milovat a pokorně jí sloužit. Proto byl prohlášen za ochránce obecné církve. I on nás může učit pečlivosti, může nás motivovat k tomu, abychom s velkorysostí a něhou pracovali na ochraně tohoto světa, který nám Bůh svěřil.

Papež František – encyklika Laudato si' 242, Paulínky 2015

Učím se být skutečnou autoritou, osobností? Svatý Josefe, oroduj za nás...